

Έβλεπες νά γυαλίζει πάνω τους ή ὄψη σου.

Σταθήκαμε.

Καί τὸτ' ἐσύ πλησίασες στὸ βάτο καί κατούρησες κι ἀνέβαιν' ὁ ἀχνός
σά στοχασμὸς

Σάν προσευχή τοῦ βάτου πρὸς τὸν ἥλιο.

Κι ὕστερα

Μές ἀπὸ τ' ἀνθισμένα ρίκια προχωρώντας σκέφτομουν πού τίποτα

Δέ βλέπαμε μέ περιφρόνηση, γιὰ τίποτα

Δέν καταδεχόμεσταν

Τὴν ἀστεία εὐσπλάχνιση, μόνο

Μ' ἐκλεκτὴ συγκίνηση

πλησιάζαμε ἢ ἀγγίζαμε

Κάθε μαγεμένο μας σύντροφο (ἄλλοι πέτρωσαν

ἄλλοι ριζωσαν

ἄλλοι ἀγρίεψαν).

Τέτοια σκεφτόμουν ὥσπου βγήκαμε ἀπ' τὸ δάσος τῶν ρικιῶν κατὰ τὸ ρέμα, ὅπου
Ξαφνικά: ὁ Θάνατος.

Θυμᾶσαι τὸ Θάνατο;

Φοροῦσ' ἓνα γουρούνι ψόφιο καί μπαινόβγαιναν οἱ μύγες ἀπ' τίς τρύπες. Μπρὸς
στὸν ἥλιο, ὁ Θάνατος.

Καί τὸ νερό μέ τὸ μακρὺ του πρόσωπο καθρέφτιζε τὸν ἥλιο, παρασέρνοντας
τὸ εἶδωλό του. Καί κουδούνισε

(ἐκεῖ στὰ πόδια σου στὸν ἄμμο) τὸ πλευρὸ τοῦ ἀλόγου: ἀλαφρὺ

κυρτό-

τόξο τοῦ τίποτα.

Καί φέραμε τὸ καζάνι περασμένο στὸ ξύλο πάνω στοὺς ὤμους μας.

Κι ἠῦραμε τοὺς ἐργάτες νά γυρίζουν τὸ ροδάνι πάνω ἀπὸ τὴ στέρνα.

Κι ἀναρωτήθηκα μὴν ὄλα μέσ στὸν κόσμο

Γίνονται ἀπὸ τὸ γύρισμα αὐτοῦ τοῦ ροδανιοῦ, μὴν ὄλα

Γίνονται γιὰ τὸ γύρισμα αὐτοῦ τοῦ ροδανιοῦ.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Τὸ φῶς χωρίζει τὰ πράγματα.

Τὸ σκοτάδι ἐνώνει τὰ πράγματα.

Αὐτὴ ἡ πρώτη παρουσία τῶν πραγμάτων
αὐτός

ὁ θάνατος. Ὅμως

σπὴ δεύτερη παρουσία τους

τὰ πράγματα

εἶναι

τὸ φῶς.